

ת"פ 58/07/18 - מדינת ישראל נגד פסו - רומי חברה לבנין והשקעות בע"מ ח.פ. 511067332, יהודה פסו, מחמוד בשיר

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 58-07-18 מדינת ישראל נ' פסו - רומי חברה
לבנין והשקעות בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט אורן שגב

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד אנטאונט חניה

המאשימה

נגד

1. פסו - רומי חברה לבנין והשקעות בע"מ

ח.פ. 511067332

2. יהודה פסו

ע"י ב"כ עוה"ד לוריה

3. מחמוד בשיר

ע"י ב"כ עוה"ד בשיר תאיר

הנאשמים

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 11.02.20, הורשעו הנאשמים 1 ו- 2 על פי הודאתם, בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, כדלקמן:

הנאשמת 1 - שש עבירות על תקנות הבטיחות בעבודה (עבודת בניה), התשמ"ח-1988 ופקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש), תש"ל-1970; והנאשם 2 - הפרת חובת הפיקוח המוטלת על מנהל ואי מניעת העבירות המפורטות ביחס לנאשמת 1, וזאת בהתאם לתקנות ולחוק הנ"ל.

2. הצדדים ביקשו לטעון באופן חופשי לעניין העונש ולפיקר, התקיים דיון נוסף ביום 09.06.20, במהלכו, לבקשת הנאשם, נשמעה עדותו ולאחר מכן טענו ב"כ הצדדים לעונש.

3. ב"כ המאשימה טענה, כי הערך החברתי המוגן שיש לקחת בחשבון הוא דיני הבטיחות בעבודה, שנועדו לטובתם של העובדים במטרה לספק להם סביבת עבודה בטוחה ולמנוע תאונות. עוד הוסיפה, כי החקיקה בתחום זה מטילה על המעביד או האחראי במקום לדאוג כי מקום העבודה יהיה בטוח וכי כל האביזרים יהיו תקינים. על המעסיק ועל האחראי לפקח על ביצוע הוראות הבטיחות. לתמיכה בטענות אלה, הפנה לת"פ 57761-02-14 **מדינת ישראל נ' אפריר יוזמה והשקעות בע"מ**. דינים אלה, הוסיפה ב"כ המאשימה וטענה, אף נועדו לחסוך את ההשלכות הכלכליות החמורות של תאונות עבודה לעובד עצמו למעסיקו וכן למדינה כמי שנושאת במתן טיפול רפואי ושיקום נפגעי עבודה. לתמיכת טענותיה, הפנתה לדב"ע (ארצי) נו' 3/8 **מדינת ישראל והחברה לחקלאות בגליל העליון** פד' לא עמוד 235.

4. בנוסף, טענה, כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים הן בעלות אופי כלכלי ולכן לשם הגנה על הערכים המוגנים שפורטו לעיל, יש להרתיע עבריינים בדרך של הטלת קנסות שיהפכו את העבירות הללו לבלתי כדאיות, והפנתה לתמיכה בדבריה לדב"ע ארצי תשנ 3/8 **מדינת ישראל נ' שטרם** פד כב' 50 בפסקה 5 ולת"פ 15-07-19432 **מדינת ישראל נ' עדן לבונה בנין השקעות ויזום**.
5. ב"כ המאשימה טענה, כי יש לקבוע כי כל אחת מהעבירות אותם ביצעו הנאשמים 1 עד 2 מהווה אירוע נפרד, וזאת בהתאם למבחן התכלית אשר לאורו יש לבחון את מבחן הסיכון שנוצר מכל עבירה ועבירה. מבחינה זו, כל אחת מהעבירות הללו מהווה מתחם סיכון נפרד ועצמאי ואין בכך כי זה היה באתר בנייה אחד כדי לגרוע מכך.
6. על ההפרדה הנוספת בין העבירות ניתן ללמוד ממהות העבירות והאיסור הקבוע בחקיקה. מכאן, שיש לראות כל עבירה בנפרד ולקבוע עונש מתאים לכל אחת מהן.
7. עוד הפנתה בדבריה לע"פ 32385-02-14 **שמש ח' נ' מדינת ישראל** וטענה, כי גם אם יקבע כי המדובר באירוע אחד, אין משמעות לדברים כי מקסימום העונש שניתן להטיל על הנאשם הוא העונש הקבוע המרבי.
8. ביחס לחשיבות הטלת עונשים נפרדים לכל אחד מהנאשמים, טענה כי הנאשמת 1 היא חברה פרטית ולפיכך, אישיות משפטית נפרדת שחלה עליה חובה עצמאית ונפרדת החובה המוטלת על נאשם 2. ב"כ המאשימה הפנתה בעניין זה לפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 624/30 **חברת וייס הרנסט בע"מ נ' מדינת ישראל**.
9. לגבי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציינה כי נערכו מספר רב של ביקורות אשר חזרו על עצמן ולא תוכננו על ידי הנאשמים 1 - 2.
10. העונש המקסימלי ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים על פי הודאתם, עומד על 14,400 ₪, למעט העבירה המנויה בסעיף 4.5 לכתב האישום אשר ביחס אליה מדובר על עונש מקסימלי בסך של 29,200 ₪ בשל העובדה שביצוע העבירה עלול לגרום למוות או לחבלת גוף.
11. ביחס למתחמי הענישה המקובלים בפסיקת בית הדין לעבודה, טענה, כי אלה נעים בין 30% ל-50% מהקנס המרבי והפנתה לת"פ 71288-11-18 **מדינת ישראל נ' ח.י. מ. ביטן** ולת"פ 3076-08-18 **מדינת ישראל נ' ברוך** ולהפניות בפסקי דין אלה.
12. עוד הוסיפה, כי לאחר שנשקלו שיקולים ביחס לנסיבותיהם של הנאשמים כגון היעדר עבר פלילי והודאה בהזדמנות ראשונה, המדינה סבורה כי יש להעמיד את מתחם הענישה בין 50% ל-70% מהקנס המקסימלי, ובהתאם להשית על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 קנסות בשיעור של 60,720 ₪. בנוסף, ביקשה לחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות בגובה של 100 אלף ₪ למשך 3 שנים להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו. ב"כ המאשימה סיימה טיעוניה בבקשה להטיל עונש בדמות ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות, וזאת בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין.
13. ב"כ הנאשמים טען, כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בוצעו לפני 6 שנים בשנת 2014 וכי כתב האישום הוגש 4 שנים לאחר מועד ביצוע העבירות. עוד הוסיף, כי הנאשמים לא ביקשו דחיות, התייצבו לדין והודו באשמה בהזדמנות הראשונה, דבר שחסך זמן שיפוטי. לפיכך, בשל חלוף הזמן, יש משמעות לגובה הקנסות. עוד טען, כי יש לקחת בחשבון לקולא את לקיחת האחריות מטעמו של נאשם 2, המייצג את נאשמת 1, אשר לא התעלם, לא הסיר מעצמו אחריות והביע צער על תקלה נקודתית שארעה באתר.

14. לגופו של עניין, טען, כי חלק מהעבירות קלות מטבען, כגון: העבירה המפורטת בסעיף 4.6 לכתב האישום, כאשר העבודה שם מבוצעת לאור יום. דוגמה נוספת היא לדבריו, העבירה של השילוט (סעיף 4.1 לכתב האישום) שכן, היה שלט אך הפרטים בו לא היו מדויקים והדבר לא יצר סיכון בטיחותי. הסניגור הפנה בעניין זה לדוח החקירה (נא/2) וטען בתמצית, כי המחדלים תוקנו.
15. לעניין חלוקת הזמן מאז מועד ביצוע העבירות, טען, כי במהלך 6 השנים שחלפו, נאשמת 1 היתה מעורבת בפרויקטים רבים ובנתה לא פחות מ-56 אלף מטר רבוע של בנייה מסחרית. עוד הוסיף, כי יש לקחת בחשבון את רף הענישה שהיה נהוג במועד ביצוע העבירות ולא את רף הענישה המחמיר הנהוג היום.
16. עוד הוסיף, כי אין לנקוט בגישה מחמירה של התייחסות נפרדת לכל אחת מהעבירות וציון, כי מדובר בהפרדה מלאכותית.
17. לאור האמור לעיל, ביקש להקל בעונשם של הנאשמים.
18. ביום 01.12.2020 התקיימה בפניי ישיבת הקראה ביחס לנאשם 3, במהלכה הוא הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כדלקמן: אי גידור משטח עבודה ומדרכת מעבר ע"י און יד, און תיכון ולוחות רגליים, עבירה על תקנות 5(א), 5(ב), 9, 10 ו- 11 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודת בניה), התשמ"ח-1988 ועל סעיפים 191 ו- 225 לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש), תש"ל-1970; אי גידור פתח ברצפה, במשטח עבודה, במדרכת מעבר, ברצפת פיגום, בגג, במסלול מדרגות או בפיר מעלית פתוח, עבירה על תקנות 5(א), 5(ב), 9, 79, 9, 10 ו- 11 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודת בניה), התשמ"ח-1988 ועל סעיפים 191 ו- 225 לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש), תש"ל-1970; שימוש בפיגומים כסמך לפיגום אחר, עבירה על תקנות 5(א), 5(ב), ו- 26 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודת בניה), התשמ"ח-1988 ועל סעיפים 191 ו- 225 לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש), תש"ל-1970 - סה"כ 3 עבירות.
19. בכל אחד מהצדדים טען לעונש באופן חופשי.
20. ב"כ המאשימה טענה כי מהות העבירות בהן הורשע הנאשם היא הבטחת שלומם ובטיחותם של העובדים המועסקים באתר הבנייה, קרי הצבת גידור בהתאם לתקנות בטיחות בעבודה (עבודת בניה התשמ"ח - 1988). ב"כ המאשימה הדגישה, כי מדובר בעבירות המסכנות את שלמות גופם של העובדים ושל מי שפוקדים את אתר הבנייה.
21. בהתאם לסעיף 225 לפקודת הבטיחות, נקבע כי בעבירה שהייתה עשויה לגרום למוות או לחבלת גוף, דינו של מי שהורשע הוא מאסר שנה או בהתאם לסעיף 61 א' 2 לחוק העונשין, הקנס הקבוע לצד כל עבירה הוא 29,200 ₪. עוד הוסיפה, כי במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין נקבע כי מתחם העונש ההולם את עבירה שביצע הנאשם ייקבע בהתאם לעקרון מנחה: קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה ונסיבותיו לבין מידת אשמתו של הנאשם והסוג של העונש המוטל עליו, וכי לשם קביעת העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך המוגן בביצוע העבירות בהן מורשע הנאשם. מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה.
22. דיני הבטיחות בעבודה נועדו להגן על עובדים ולספק להם סביבת עבודה בטוחה במטרה למנוע תאונות עבודה ולשמור על חייהם ושלמות גופם של כל מי שנמצאים במקום העבודה.

23. ב"כ המאשימה הפנתה לע"א 7130/01 סולל בונה נ' כנעני ולתפ 57761-04-14 מדינת ישראל נ' אפריר יוזמה והשקעות בע"מ וטענה, כי בתיק הנדון המאשימה סבורה כי קיימת חומרה יתרה נוכח העובדה כי מדובר בגידור משטחים מהם עלול ליפול אדם וכתוצאה מכך לגרום לחבלה של ממש עד לאובדן חיים.
24. נוכח כל האמור, טענה, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות צריך להיקבע בין 50 ל- 70 אחוז מהקנס העונשי הקבוע בחוק.
25. באשר לנסיבות שלא קשורות בביצוע העבירה, טענה, כי המאשימה שקלה את גילו של הנאשם 3 כמו גם את העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות; עוד שקלה לקולה את הודאתו בהזדמנות הראשונה ואת הבעת החרטה מצדו. כל אלה הובילו לעתור לעונש בדמות קנס כספי בסך 50 אחוז מהעונש הקבוע בחוק קרי 14,600 ₪ כפול 3 יחידות עבירה.
26. המאשימה הדגישה כי מדובר בשלוש עבירות שיש בכל אחת מהן כדי להוות סכנה ממשית כשלעצמה ולפיכך בית הדין מתבקש לקבוע את העונש בהתאם.
27. בנוסף, ביקשה המאשימה כי הנאשם יחתום על כתב התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשע למשך 3 שנים, ושגובה ההתחייבות לא יפחת ממלוא הקנס העונשי הקבוע בחוק - 29,200 ₪, ולחלופין, מאסר במידה וההתחייבות לא תיחתם לפי סעיף 74 לחוק העונשין. עוד ביקשה כי תיקבע סנקציה של מאסר ככל שהקנס לא ישולם.
28. ב"כ הנאשם 3 הקדים והתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם וטען כי מדובר באדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, אשר עובד משנות ה- 70 כקבלן וכמנהל עבודה, ולא היתה לו כל תקלה. כיום הנאשם בן 68 שנים. הוא ומשפחתו מתקיימים מקצבת זקנה. הוא פרש זה מכבר מענף הבניין וכיום לא עובד.
29. לעניין הליקויים ו/או העבירות שמתוארות בכתב האישום, טען, כי מדובר בליקויים שתוקנו בתוך חצי שעה או שעה ממועד ביקור הפקחים באתר, וכי מדובר בעבירות שבוצעו לכאורה בשנת 2014 והדבר צריך להילקח בחשבון לעניין גזירת העונש על הנאשם.
30. במקרה הזה הוסיף וטען, לאור כך שהנאשם מתקיים מקצבת זקנה ואינו עובד היום בכלל יש מקום לאמץ צורת ענישה אחרת מקנס כספי ולהמיר את הקנס באזהרה.
31. הנאשם חסר יכולת כספית לשאת בתשלומים גבוהים שכן קצבת הזקנה ממנה הוא מתקיים היא בסך 3,500 ₪. רעייתו בת 58 ואינה עובדת.
32. לחלופין, ביקש כי במידה ובית הדין יחליט להשית על הנאשם קנס כספי, יש להתייחס לעניין גובה הקנס ל- 3 העבירות בהן הורשע כעבירה אחת ובמתחם הנמוך ביותר.
33. בטרם סיום, הנאשם ביקש לנצל את זכות המילה האחרונה וטען, כי הוא בן 68 שנה ומאז שנת 1992 עבד כמנהל עבודה. ביחס למצב בריאותו הוסיף, כי הוא חולה לב ועבר 4 צנתורים, האחרון מהם לפני חודשים אחדים, ומאז אינו עובד. עוד הוסיף, כי הוא מתקשה להעלות מדרגות. ביחס לעבירה עצמה טען, כי לאחר שהמפקחים העירו לו על הליקויים, דאג לתקן אותם. הנאשם סיים בצינו שהוא אב ל- 6 ילדים וסב ל- 7 נכדים.

34. ביום 03.12.20 הגיש הסניגור מסמכים רפואיים בנוגע למצבו הרפואי של הנאשם 3.

דין והכרעה

35. אקדים ואציין, כי בבואי לגזור את עונשם של הנאשמים, יצאתי מנקודת הנחה כי יש להתייחס אל העבירות שבביצוען הורשעו כאירוע אחד, וזאת מן הטעם שבוצעו במועד אחד בלבד, הוא מועד הביקורת באתר. מעבר לכך, העבירות קשורות זו בזו "קשר הדוק" מבחינת מהותן ומבחינת היסוד הנפשי שבבסיסן: עצימת עיניים ביחס לסיכון הגלום בהן מבחינה בטיחותית. לבסוף, למרבה המזל, כתוצאה מעבירות אלה לא היו פגיעות בגוף או בנפש והן תוקנו בסמוך לאחר שהוער עליהן ע"י הפקחים.

36. לאור האמור לעי, באתי לכלל מסקנה, כי בנסיבותיו של כתב האישום דנן, לא מתקיים צידוק להתייחס לכל אחת מהעבירות שבוצעו בצוותא חדא, באופן נפרד ולכן אני קובע כי מדובר בעבירות שהן בגדר אירוע אחד שמוצדק לקבוע בגינו מתחם ענישה כולל אחד, באופן שייקח בחשבון את שילוב העבירות (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **החוק**); ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, פסקה 2 לפסק דינו של השופט פוגלמן (29.10.2014); ע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ**, פס' 15-17 לפסק הדין (8.11.2014) (להלן - **ענין חדוות הורים**); ע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 24-25 לפסק הדין (13.8.2015)).

37. ביחס לערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, סבורני, כי מיותר להכביר מלים על חשיבותם של דיני הבטיחות בעבודה. אסתפק בהדגשת המובן מאליו באופן תמציתי: חוקים אלה נועדו לשמור בראש ובראשונה על שלמות גופם ועל חייהם של עובדים באמצעות הכפפת המעסיק לרגולציה שתבטיח סביבת עבודה בטוחה שיהיה בה כדי למנוע תאונות בעבודה ולשמור על חייהם של כל באי אתרי בניה.

38. ערך נוסף ומשני שנודע לחוקים אלה הוא הרצון לחסוך את ההשלכות הכלכליות החמורות של תאונות עבודה על עובד שנפגע, על משפחתו, על מעסיקו ועל הקופה הציבורית. ראו לענין זה דב"ע (ארצי) נ/3-8 **מדינת ישראל - החברה לחקלאות בגליל העליון (ח.ח.ג.ע 1988) בע"מ**, פד"ע לא 235, פסקה 5 לפסק הדין (1996).

39. זו הגם הסיבה שהמחוקק ראה לנכון להגדיר רבות מהעבירות על דיני הבטיחות בעבודה כעבירות מסוג אחריות קפידה (סעיף 22 לחוק; ע"פ (ארצי) 1002/04 **רזפול בע"מ נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 לפסק הדין (27.3.2006); ע"פ (ארצי) 50155-08-10 **חברת השמירה בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 26-28 לפסק הדין (6.11.2012)).

40. העבירות בהם הורשעו הנאשמים פוגעות אפוא בערך חברתי בסיסי מוגן, מן המעלה הראשונה ולשם הגנה עליו, יש להרתיע מעסיקים אחרים באופן אפקטיבי, קרי, בדרך של הטלת קנסות שיהפכו עבירות אלה לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית (דב"ע (ארצי) תשנ/3-8 **מדינת ישראל נ' שטורם**, פד"ע כב 150, פסקה 5 לפסק הדין (1990)).

41. באשר למתחם הענישה הראוי, סבורני, כי מתחם הענישה הראוי נמוך במקצת מזה שהציעה המאשימה (50% עד 70%), וכי יהיה נכון להעמידו על 30% עד 50% בנסיבות המקרה, שכן המחדלים שעלו בבדיקה ושביגים הוגש כתב האישום, תוקנו בסמוך לאחר מכן, ולמרבה המזל, לא היו פגיעות בגוף או בנפש. הדבר גם הולם את פסיקת בתי הדין לעבודה במקרים דומים. ראו: ת"פ (אזורי ת"א) 57761-02-14 **מדינת ישראל נ' אפרידר יוזמה**

והשקעות בע"מ (17.11.2016), ת"פ (אזורי ת"א) 44094-11-14 מדינת ישראל נ' דבוש גל (2.5.2016), ת"פ (אזורי נצ') 4552-02-15 מדינת ישראל-משרד הכלכלה נ' בר ובניו חברה לבניין ופיתוח בע"מ (6.9.2015), בת"פ (אזורי ב"ש) 21828-05-14 מדינת ישראל נ' א.פ. פורמיקה סנטר (1998) בע"מ (26.7.2015) וכן דב"ע (ארצי) נו/3-8 מדינת ישראל נ' החברה לחקלאות בגליל העליון (ח.ח.ג.ע 1988) בע"מ, פד"ע לא 235 (1996).

42. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי בנסיבותיו של תיק זה הוא בין 30% ל- 50% מהעונש המקסימלי.

43. באשר לעונש הספציפי שראוי לגזור על כל אחד מהנאשמים בתוך מתחם הענישה, סבורני, כי מן הראוי לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות: מדובר בעבירות שבוצעו בשנת 2014 וכתב האישום הוגש 4 שנים לאחר מכן; הנאשמים שיתפו פעולה והודו בהזדמנות הראשונה, דבר שמצביע על כך שהפנימו את חומרת המעשה. מסקנה זו מקבלת חיזוק מכך שהמחדלים עצמם הוסרו בסמוך לאחר גילויים; לשלושת הנאשמים אין הרשעות קודמות בעבירות בהן הורשעו ולא ידוע כי מאז ביצוע העבירות בשנת 2014 שבו ועברו עליהן.

44. הקנס המקסימלי הקבוע בחוק לביצוע העבירות עומד על 14,400 ₪ ואילו ביחס לעבירה המפורטת בסעיף 4.5 לכתב האישום, הקנס המקסימלי הוא בגובה 29,200 ₪.

45. ביחס לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, סבורני כי יש להבחין ולהפריד בין הנאשמים 1 ו- 2 לבין הנאשם 3, באופן שהעונש שיוטל על הנאשם 3 יהיה מופחת משמעותית בשל נסיבותיו האישיות, והכל כפי שאפרט להלן.

46. **ביחס לשלושת הנאשמים**, בבואי לגזור את עונשם, לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

(א) מדובר בפעם הראשונה בה הם הואשמו בעבירות מושא כתב האישום;

(ב) הנאשמים שיתפו פעולה, הודו בשלב מוקדם בעבירות המיוחסות להם ובכך, לטעמי, הוכיחו כי הפנימו את חומרת העבירות שיוחסו להן. מעבר לכך, חסכו זמן שיפוטי יקר;

(ג) המחדלים הוסרו בסמוך לאחר גילויים, והדבר מחזק את המסקנה כי חומרת המעשה הופנמה;

(ד) הנאשמת 1 היא חברה העוסקת בבנייה, ומאז ביצוע העבירות מושא כתב האישום בשנת 2014, לא הואשמה בעבירות דומות. גם עובדה זו מצביעה על הפנמה ויישום של הוראות החוק הרלוונטיות;

(ה) העבירות בוצעו בשנת 2014 ואילו כתב האישום הוגש כ- 4 שנים לאחר מכן. חלוף הזמן צריך אף הוא לפעול לקולה ביחס לנאשמים.

העונש הראוי

47. בשים לב לאמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת 1 קנס כולל בסך 30,000 ₪ בגין העבירות בהן הורשעה.

48. ביחס לנאשם 2, אני גוזר עליו קנס בסך 7,000 ₪. קנס זה חורג ממתחם הענישה, ולהלן נימוקיי. כידוע, מזה

כשנה מדינת ישראל והעולם כולו, חווים משבר בריאותי וכלכלי חסר תקדים. לפיכך, סברתי, כי בשל חומרת העבירות, לא יהיה זה נכון לבטל כליל את העיצום הכספי, כי אם להפחיתו לכדי סכום שמצד אחד יהיה משמעותי עבור הנאשם 2, ומאידך, לא יפגע בו מבחינה כלכלית באופן בלתי מידתי, כשבמקביל לכך, יוטל עליו לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך התקופה המקסימלית הקבועה בחוק - 3 שנים. במקרה דנן, העובדה שהנאשם 2 הפנים את חומרת העבירה, כפי שפירטתי לעיל, הקלה על קבלת החלטתי זו.

49. ביחס לנאשם 3, החלטתי לחרוג ממתחם הענישה בשל נסיבותיו האישיות, ואפרט. הנאשם בן 68, סובל מבעיות רפואיות מורכבות, שפורטו במסמך הרפואי שהוגש ע"י הסניגור לתיק, ואשר מטעמים שבצנעת הפרט, לא אפרטן במסגרת גזר הדין. בשל גילו ומצבו הרפואי, הוא פרש זה מכבר לגמלאות ומבחינה כלכלית הוא ובניו מתקיימים מקצבת הזקנה שהוא מקבל בלבד.

50. לפיכך, סבורני כי בנוסף לכל הנסיבות שצוינו ביחס לנאשמים 1 ו- 2, אשר תקפות גם לגבי הנאשם 3, הרי שביחס אליו, יש לנקוט מידה עודפת של התחשבות בשל נסיבותיו האישיות. בשל מצבו הכלכלי, איני סבור, כי האינטרס הציבורי מחייב השתת קנס כספי, שיגרום לו ליפול כאבן ריחיים על בני משפחתו או על הקופה הציבורית, הן בשל חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, והן בשל העובדה שאין סיכוי שישוּב לעסוק בתחום שבמסגרתו עבר את העבירות בהן הורשע על פי הודאתו.

51. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

52. בהקשר זה אציין, כי לאור העובדה שכאמור לעיל החלטתי לחרוג משמעותית ממתחם הענישה, החלטתי לאמץ את המודל שנפסק ע"י בית הארצי בתיק ע"פ 52001-05-14 **טיב טעם רשתות בע"מ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 01.08.16) ולחייב את הנאשמים 1 ו- 2, אשר עדיין פעילים בתחום לחתום על 6 התחייבויות - אחת כנגד כל עבירה בה הורשעו על פי הודאתם בסכום המקסימלי, היינו 14,400 ₪ וביחס לעבירה המצוינת בסעיף 4.5 - בגובה 29,200 ₪.

53. ביחס לנאשם 3, בשל הנסיבות שצינתי לעיל, ומשום שהוא שוב אינו חלק ממעגל העבודה, החלטתי לחייב אותו לחתום על התחייבות אחת בלבד (למרות שהורשע בביצוע 3 עבירות) להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע בסך 29,900 ₪.

אחרית דבר

54. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשמת 1

55. **קנס בסך 30,000 ₪**, אשר ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים בסך 10,000 ₪ כל אחד.

מועד תשלומי של התשלום הראשון - 01.04.21;

56. הנאשמת תחתום, באמצעות נציג מוסמך מטעמה, על 6 כתבי התחייבות למשך 3 שנים מהיום כדלקמן:

(א) **חמש** התחייבות ע"ס 14,400 ₪ ביחס לכל אחת מהעבירות השונות המפורטות בסעיפים: 1, 2, 3, 5 ו- 6 לכתב האישום;

(ב) התחייבות **אחת** ע"ס 29,200 ₪ ביחס לעבירה המפורטת בסעיף 4 לכתב האישום.

הנאשם 2

57. קנס בסך 7,000 ₪, שישולם ב- 2 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים בסך 3,500 ₪ כל אחד. מועד תשלומי של התשלום הראשון - 01.04.21.

58. הנאשם 2 יחתום על התחייבות להימנע מהעבירה בה הורשע למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות - 29,200 ₪.

הנאשם 3

59. הנאשם 2 יחתום על התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשע למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות - 29,200 ₪.

הוראות משלימות

60. ביחס לקנסות הכספיים שהוטלו על נאשמים 1 ו- 2, לא ישולם אחד או יותר מהתשלומים, תעמוד מלוא יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מידי. תשומת לב הנאשמים 1 ו- 2 לכך שככל שמועד התשלום חל ביום שבת או ביום חג, עליהם **להקדים** את התשלום על מנת להימנע מקנסות פיגורים.

61. ביחס לכתבי ההתחייבות - הסניגור ידאג להחתים את הנאשמים 1 עד 3 על כל כתבי ההתחייבות, כמפורט לעיל, ולסרוק אותם לתיק ביה"ד בתוך 21 יום ממועד קבלתם במשרדו. בהיעדר חתימה על ההתחייבויות בפרק הזמן שנקצב, אשקול להורות על ביטול העונש המקל שנגזר על אותו נאשם שלא חתם על התחייבות.

62. **המזכירות תשלח למשרד הסניגור את כתבי ההתחייבות ואת שוברי התשלום.**

63. בטרם סיום, אבקש להתנצל על האיחור במתן גזר הדין.

ניתן היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

